

Sygn. akt V Kz 573/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Skowrońskiej oraz pełnomocnika Urzędu Celnego I w Ł. – mł. rachmistrza celnego P. T.

po rozpoznaniu w sprawie **D. Ś.**

skazanego za czyn z art. 54 § 1 k.k.s.

zażalenia Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt IV K 312/16

w przedmiocie orzeczenia o dowodach rzeczowych

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt IV K 312/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi nie uwzględnił wniosku Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł. o wydanie uzupełniającego orzeczenia w przedmiocie dowodów rzeczowych uznając, że przekazane wraz z aktem oskarżenia przez oskarżyciela publicznego - Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł. przedmioty w postaci m.in. alkoholu, odczynników do jego odkażania, urządzeń linii produkcyjnej, a także telefonów komórkowych, kamery cyfrowej i rejestratora kamery nie zostały przyjęte przez Sąd, w związku z czym nie mogą stanowić przedmiotu uzupełniającego rozstrzygnięcia w trybie art. 420 § 1 k.p.k., a nadto nie stanowią one dowodu popełnienia przestępstwa skarbowego, za które skazano oskarżonego tj. czynu z art. 54 § 1 k.k.s., a ewentualnie mogą stanowić dowód innego przestępstwa z art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie spirytusu, wyrobie i rozlewie wyrobów spirytusowych oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł. wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł. jest zasadne.

Osią sporu w przedmiotowej sprawie pozostają dwie kwestie:

1. problem sposobu postępowania z przedmiotami, które jako dowody rzeczowe zostały przekazane przez oskarżyciela wraz z aktem oskarżenia do Sądu;

2. problem określenia przedmiotu przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s.

Odnosząc się do pierwszej z podniesionych kwestii należy stwierdzić, że wykonując czynności kontrolne w związku ze sporządzaniem i przekazywaniem do Sądu aktu oskarżenia oskarżyciel powinien dokonać oddzielenia przedmiotów prawidłowo zatrzymanych i zarazem koniecznych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu od takich, które zostały wprowadzone do postępowania w sposób wadliwy oraz rzeczy, które są lub stały się zbędne dla postępowania (art. 230 k.p.k.).

Nie można wykluczyć sytuacji, w której na skutek przeoczenia przekazane pozostaną przedmioty zbędne. Sytuacja taka może powstać wówczas, gdy np. ze względu na wyłączenie do odrębnego postępowania materiałów dotyczących niektórych osób lub czynów, nie wydzielono z danej sprawy pewnych rzeczy.

Jeśli taki przedmiot figurował jako dowód rzeczowy w wykazie dołączonym do aktu oskarżenia, konieczne byłoby wydanie na posiedzeniu (art. 339 k.p.k.) postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego ze względu na to, iż okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Natomiast w sytuacji, w której przedmiot został przekazany do postępowania jurysdykcyjnego bez określonej funkcji procesowej, np. nie figurował jako dowód rzeczowy, taką czynność przekazania powinno się uznać za bezskuteczną.

W konsekwencji Sąd na posiedzeniu powinien uznać przekazanie określonych przedmiotów za bezskuteczne i zwrócić je oskarżycielowi (szerzej w: Krystian Markiewicz, Postępowanie z przedmiotami zajętymi na użytek procesu karnego, publikacja internetowa : arch.pg.gov.pl/upload_doc/000001059.doc).

W przedmiotowej sprawie kwestionowane dowody rzeczowe zostały prawidłowo, w sposób procesowy, zabezpieczone i przekazane wraz z aktem oskarżenia do Sądu.

Podczas wstępnej kontroli aktu oskarżenia Sąd Rejonowy nie wydał postanowienia o oddaleniu tych wniosków dowodowych, a jedynie poinformował oskarżyciela, że nie przyjmuje przekazanych dowodów rzeczowych, co należy w zaistniałej sytuacji uznać za formę wadliwą.

Jednocześnie trudno byłoby podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, nawet w razie wydania postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych, iż w całości nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odpowiedzialności skazanego za przestępstwo nieujawnienia przedmiotu opodatkowania w postaci produkcji wyrobów akcyzowych i narażenia w ten sposób na uszczuplenie podatku akcyzowego.

Reasumując tą część rozważań należy uznać, że na Sądzie Rejonowym ciąży obowiązek merytorycznego rozstrzygnięcia w trybie art. 420 § 1 k.p.k. o przekazanych mu wraz z aktem oskarżenia dowodach rzeczowych.

Odnosząc się natomiast do kwestii przedmiotu przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. należy uznać, iż z pewnością co najmniej w odniesieniu do zabezpieczonego alkoholu stanowi on dowód popełnienia przypisanego skazanemu przestępstwa skarbowego, gdyż gdyby tego alkoholu nie ujawniono nie mogłoby być mowy o odpowiedzialności za czyn z art. 54 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy winien dokonać analizy również w zakresie pozostałych przekazanych przez oskarżyciela dowodów rzeczowych ustalając, czy jako przedmiot przestępstwa bądź przedmioty służące do jego popełnienia podlegają one przypadkowi, czy też zwrocie uprawnionemu podmiotowi.

Dla wydania prawidłowego orzeczenia w tej kwestii konieczne jest wyznaczenie posiedzenia w trybie art. 420 § 3 k.p.k., zawiadomienie o nim stron celem umożliwienia, zwłaszcza skazanemu, zajęcia stanowiska przed ewentualnym orzeczeniem przypadku przedmiotów.

Na marginesie jedynie podnieść należy, że pouczenie przez Sąd Rejonowy oskarżyciela skarbowego o konieczności powiadomienia prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie

spirytusu, wyrobie i rozlewie wyrobów spirytusowych oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych nie jest uzasadnione wobec faktu, iż to prokurator prowadził przedmiotowe postępowanie przygotowawcze, a następnie w zakresie czynu z art. 54 § 1 k.k.s. przekazał je Naczelnikowi Urzędu Celnego I w Ł..